יקריב אותו מלמד שכופין אותו יכול בעל

כרחו תלמוד לומר לרצונו הא כיצד יכופין

אותו עד שיאמר רוצה אני ודלמא שאני התם

דניחא ליה דתיהוי ליה כפרה ואלא מסיפא

יוכן אתה אומר בגימי נשים יכופין אותו עד

שיאמר רוצה אני ודלמא שאני התם יידמצוה

לשמוע דברי חכמים אלא סברא הוא אגב

אונסיה גמר ומקנה מותיב רב יהודה

יובעכו"ם שראל כשר יובעכו"ם

פסול הובעכו"ם חובמין אותו ואומרין לו

עשה מה שישראל אומר לך ואמאי התם

נמי נימא אגב אונסיה גמר ומגרש הא

איתמר עלה יאמר רב משרשיא דבר תורה

אפילו בעכו"ם (כשר ומה מעם אמרו

בעכו"ם פסול כדי שלא תהא כל אחת

ואחת הולכת ותולה עצמה ביד עכו"ם ומפקעת עצמה מיד בעלה מותיב רב המגונא

סלקה מסיקריקון וחזר ולקח מבעל הבית ס

מקחו במל ואמאי התם נמי נימא אגב אונסיה

גמר ומקני הא אתמר עלה יאמר רב לא שנו

אלא דאמר ליה לך חזק וקני אבל בשמר

קנה ולשמואל דאמר אף בשמר נמי לא

קנה מאי איכא למימר מודה שמואל היכא

. דיהב זוזי יולרב ביבי דמסיים בה משמיה

דרב נחמן קרקע אין לו מעות יש לו מאי איכא למימר רב ביבי יימימרא הוא ומימרא

לרב הונא לא סבירא ליה אמר רבא הלכתא

תליוהו וזבין זביניה זביני ולא אמרן אלא

בשרה

כם א מיי׳ פי״ד מהל׳

מעשה קרבנות הלי טו מעשה קרבנות הלי טו סמג לארון קלא: קפא ב ג מייי פ"ב מהלי גירושין הלי כ סמג

עשין כ טוש"ע אה"ע סי׳

קלד סעיף ה וסי׳ קנד סעיף כא:

כח: קפב ד מיי שם וסמג שם טוש"ע שם סיי קלד

:סעיף ח

כפג ה מיי שם טוש"ע שם

:סעיף ט

מוסף תוספות

אותן. רמנ"ן, ב. והכי קאמרינן משאמרו רוצים אנו יהבו דעתייהו וגמרו

מח.

 ל) [יבמות קו.] קדושין נ. ע"ש ערכין כא, ב) [יבמות כ. 1 ויבמות כ. ו"ערכין לא, ג' (בערכין פה:, ד) [שס],
 ס) [שס נה:], ו) [שס נת.],
 ז) [לעילמו:], ח) [גיטין מב:], ט) ודברים כדן, י) ל"ל: לרב (1) [דברים כד], י) כ"כ: כרב הוגא דהיכא דליכא. רש"ל,
 (2) [וע' מוס' ר"ה ו. ד"ה יקריבן, (3) [במוס' דגיטין פח: ד"ה ובעכו"ם מיימו הירושלמי בהיפך וע" מהר"ם], מ) ווע' תום' גיטיו פח: בד"ה ובעכו"ם חובטין,

תורה אור השלם

ו אם עלה קרבנו מו הבקר ז אָם פֿלְין אָן בָּט בִּוּן נְּיִבְּיָּ זְבָר תָּמִים יַקְרִיב אֹתוֹ לְרָצנוֹ לִפְנֵי יְיָ: ויקרא א ג

הגהות הב"ח

(h) גמ' בישראל כשר בעכו"ם כל"ל ואות ו' בעכו"ם בעבר"ם כני"ל וחות הי נמחק: (כ) שם דבר חורה אפילו בעבר"ם במי כשר: (ג) רשב"ם ד"ה בעבר"ם ססול וכרי לא גמר ומגרש כל"ל וחיבת ומקנה נמחק: (ד) תופ" ד"ה אלא מהא (1) תום ד"ה אדא מהם דמנים יקריב: (6) ד"ה יקריב וכו' מקופים. נ"ב פי' כפרה מכפרת אבל עדיין קפויה ולפה עי' פ"ק דובחים: (1) ד"ה גע וכו' כילד בעכו"ם פסול כגוז אם חובטיו אותו: פסול כגון אם חופטין חומו:

(1) בא"ד וכי מיתא דטעמא

דביטראל כטר: (ח) בא"ד

עשה מה שיטראל פלוני

עומה לן וכו' דעל פי רב

פלוני: (ט) ד"ה דבר וכו' הוה

פלוני: (ט) ד"ה דבר וכו' הוה ליה לאיתויי הכא דהא אמר:

מוסף רש"י

יקריב אותו. אל פמס אהל יקו יב אוזנו. מנ פענו מהיכ מועד יקריב אומו, קרא ימירא הוא, דהא כמיב ברישיה יקליננו (ר״ה ו. ובעי״ז קדושין נ.). מלמד שכופין אותו. . לקיים דברי נדרו (קדושין נ.). המערשה. בחוחה (גיטיו יחולה עצמה ריד עליו בעקיפין (שם).

רבינו גרשום

יקריב אותו. דלגבי עולה . אותו יתירא הוא וקאמר מלמד דכופין אותו להקריב בשנו החור המידור ליה כפרה בקרבנו מתרצה: כופין אותו. ליתן גט לאותן שכופין אותן להוציא כגון מוכה שחין ורבעל [פוליפוס] כו': התם נמי סבר. האי מוכה שחין מצוה לשמוע דברי חכמים שגזרו כן ומתרצה. אלא סברא דכי אמר תליוהו יבו או כי אמו ומיוהר וזבין דזביניה זביני דאגב אונסי׳ גמר ומקני: גט המעושה. ע״י ב״ד ישראל מש': תולה עצמה בעכו״ם ל) שאנס עצמה לגרשה. . התם נמי נימא אגב אונסיה זהם נמי נימא אגב אונסיה גמר בעל הבית ומקני ליה: מודה שמואל היכא דיהיב זוזי. דגמר ומקני ליה: מאי איכא למימר. אמאי אפי׳ קרקע בדין הוא דיש לו ין קב בון יהאי, טיי. דאגב אונסיה גמר ומקני. אין ודאי יש לו קרקע. אין ודאי יש לו קרקע. והא דרב ביבי מימרא היא ואינה עיקר דאינה לא משנה ולא ברייתא כי אם :מימרא בעלמא

ל) נראה דל"ל שיאנס אתבעלה לגרשה.

י אילימא מהא דתניא יקריב אותו. וא״ת אי מהכל גמר לפילו יקריב אוחו. קרא יתירא דהא כתיב לעיל זכר תמים יקריבנו ומלי למיכתב יקריבנו אל פתח אהל מועד לרצונו לפני ה': מלמד שכופין

תליוהו ויהיב נמי מתנה הוי וההיא דסיקריקין מוכח דאינה מתנה והיה ר"י רוצה לתרץ דהכא הוי כמו מכר דהא יש לו כפרה תחת הקרבן וקונה הכפרה ותגיטי נשים דבעי למיגמר מינייהו

הוי נמי כמו מכר שנפטר על ידי כך משאר כסות ועונה אבל אי אפשר לומר כן דא"כ גט מעושה שלא כדין נמי יהא כשר ובהמגרש (גיטין דף פח: ושם) אמר שמואל דפסול ותירן ר"י דכל דבר שהוא מחוייב לעשות הוי כמו מכר והכא הרי הוא מחויב להביא קרבן ולקמן נמי מחויב הוא לגרש את שושן א. ומנפשייהו מביאין אותן. למנ"ן, ב. והכי האמרינן משאמרו רוצים אשתו דמיירי בהנהו שכופין אותן להוליא אבל שלא כדין הוה כמו

> דמסברא ידעינן דאגב אונסיה גמר ומקני אמאי אילטריך קרא גבי קרבן למיכתב דכופין אותו וי"ל דאי לאו קרא הוה אמינא אע"ג דגמר ומקני

כיון דאינו מתרלה אלא על ידי כפייה פסול הוא לגבי מזבח דובח רשעים הוא קמ"ל שהקרבן נרלה: גמ מעושה בישראל כשר בעבו"ם פסול. נסיפה מסיים ובעכו"ם חובטין הותו והותרים לו עשה מה שישראל אומר לך ויש מפרשים דהוי פירושא דרישא כילד בעכו"ם פסול (1) חובטין אותו ואומרים לו כו"ד ואין נראה דא"כ אדפריך ליה הכא מסיפא ליסייעיה מרישא דקתני ובישראל כשר דאגב אונסי' גמר ומקני וכי תימא (י) דבישראל כשר משום דמלוה לשמוע דברי חכמים דא"כ בעכו"ם נמי אמאי פסול והא חובטין אותו לעשות דברי חכמים הונראה לר״י דהכי קאמר דבעכו"ם נמי כשר וכגון שאומר לו עשה מה שישראל (ח) אומר לך וכן מפרש בהלכות גדולות והכי מוכח בתוספתא דקתני ובעכו"ם חובטין אותו ואומר לו עשה מה שפלוני אומר לך משמע דעל פי ר' פלוני שהוא חכם חובטין אותו וכשר הוא שהוא אומר להם לחובטו וכן משמע ל בירושלמי דגיטין דקאמר התם רב אמר ישראל שעשה כמעשה עכו"ם כשר באומר זן ואיני מפרנס תנא ר' חייא עכו"ם שעשו כמעשה ישראל פסול ואפי׳ אמר איני זן ואיני מפרנס הדא מתני׳ אמרה כן ובעכו"ם חובטין אותו ואומר לו עשה מה שישראל אומר לך ולא מה שאני אומר לך והא דאמר בגיטין (דף פח:) לפניהם ולא

תליוהו ויהיב דלא הויא מתנה: יקריב אותו מלמד שכופין אותו. לא דמי להא דאמר בפ׳ שור שנגח ארבעה וחמשה (ב״ק דף מ.) חייבי חטאות ואשמות אין ממשכנין אותן משום דכיון דלכפרה קאתו לא בעי משכוני דדוקה חטחות וחשמות שבאות על חטא לא בעי משכוני שרולה שמאותו חטא יהיה לו כפרה א אבל הכא נדר או נדבה אינו מכפרים והא דקאמר ניחא ליה דתיהוי ליה כפרה היינו ממה שנדר שאם לא ישלם נדרו עונו ישא ב והא דאמר בתורת כהנים ובזבחים (דף ו.) וביומא (דף לו.) דעולה מכפרת על חייבי עשה הא אמר בפ"ק דובחים (דף ו:) דעולה דורון היא ולא מכפרת ב מקופיא (ס) מכפרת מקיבעה לה מכפרת י: אלא סברא הוא דאגב אונסיה גמר ומקני. וא״ת כיון

דתהוי להו כפרה. רמב"ן. ועיי״ט. ג. אינה באה לכפר על עשה כפרה ממש באה להקבלת פנים כאדם שבאה להקבלה פנים כאדם שסרת במלך וריצהו ע"י פרקליטין וכשבא להקביל פניו מביא דורון בידו. לש"י זכחים ז: ד"ה עולה. T. משום לפניהם ולא אע״פ עכו"ם יפני עכו העפר דהעכו״ם מעשין ע״פ ישראל. סוס׳ גיטין סח: ה. דהכא נמי הא איכא משום מצוה לשמוע דברי חכמים, שאין הגוים אלא כמקל וכרצועה של דייני כמקל וכרצועה של דייני
ישראל, ואע״פ שאמרה
תורה לפניהם ולא לפני
גוים, לא להכותו קאמר
אלא שלא לדונו הגוים
וכר. כענ״ה. 1. [ולפי״ז] ניחא. דבתרווייהו הוה טעמא משום דמצוה לשמוע דברי חכמים, הלכך פריך ליה מן ובעובדי כוכבים פסול. רל״ם גיטין פ״ט ס״י. החרי מעושה בגוים כמו גט המעושה שלא ב...בינושה שלא כדין הוי. לכינו יונה. Π. דדבר תורה גט המעושה בגוים כשר דהוי כמו תלוהו וזבין כיון דבני עשויי נינהו והרי הוא עשויי נינהו והרי הוא מעושה בדין. שס . 0. עין כע"כ כרסב"ס . עין כע"כ כרסב"ס . ד"ס רכ סוגל וכמוד"ס . למר רכ סוגל . דכיון . דכיון . דריון . דריון . דריון . בדיון . בדיון . בדיון . בדיון . בדיון . בדיון . אם איתא . בדינו ליותנה מדעתו . בדינו ליותנה מדעתו . בדינו לארב הליותנה מדעתו . בדינו בל בדי בל הליותנה בתייוני או . בדי בל הליותנה בתייוני ברייוני . בדי בל בל . בדינו ברייוני למה לו למסור מודעא ואי לא ניחא לו ליתן למה לו

. ליתז גט ומתנה. אלא ודאי

נאנס בגט ובמתנה זו, הלכך א"צ לפרש אונסו וכו׳. לענ"ס לעיל מ: ד"ה

גלוי מילחא.

אותו עד דאמר מתוך יסורין רולה אני קרינא ביה לרלונו דגמר בלבו להקריב. והוא הדין לוביני אם אמר רולה אני הוי זביני דגמר בלבו להקנות: דתיהוי ליה כפרה. וכי אמר רולה אני ודאי בלב שלם קאמר: וכן אתה אומר בגיטי נשים. בהנך דתנן (כתובות עו:) ואלו שכופין אותו להוליא מוכה שחין ובעל פוליפוס דכופין ומכין אותו עד שיאמר רולה אני דונתן ש מדעתו משמע: דלמא. התם נמי כי אמר רוצה אני גמר בלבו לגרשה דמלוה קעביד מאחר שחייבוהו חכמים להוליא: אלא. רב הונא מסברא דידיה קאמר דמתוך יסורים גמר בלבו ומהני הואיל ואיכא תרתי יסורים ומתן מעות דלא מפסיד מידי: גט המעושה. שכופין אותו לבעל להוליא. אם בישראל הוא כשר שכפוהו ישראל וכגון דאמר רוצה אני: בעלו"ם פסול. ואע"ג דאמר רולה אני. וקא ס"ד דמקשה דבישראל כשר משום דמלוה לשמוע דברי חכמים ובעכו"ם פסול כיון דליכא מלוה אגב אונסי׳ לא גמר (ג) ומקנה ומגרש וקשיא לרב הונא דכיון" דליכא מצוה לא מקני אגב אונסיה: ובעלו"ם. אם אנו רולים לכופו על ידי עכו"ם ויהיה הגט כשר מלמדים אנו לעכו"ם שיאמרו לו עשה מה שישראל אומר לך דהשתא נמי מצוה לשמוע דברי חכמים: התם

נמי נימא אגב אונסי' גמר ומגרש.

דהא לא מפסיד מידי דומיא דוביני

שמקבל דמי שדהו דכיון שאשתו שונאתו

ובלא גט נמי לא תעמוד אללו וגט זה

אוסו. להקריב מה שנדר: עד שיאמר רולה אני. אלמא היכא דכופין

אינו אלא להתירה לאחרי' לא מפסיד כלום: אפילו בעכו"ם כשר. דאגב אונסיה גמר וגרש דלא מפסיד מידי כדפרישית: פסול. מדרבנן ולריכה גט אחר ומיהו אם פשטה ידה וקבלה קדושין מאחר לריכה גט מזה ומזה: וחולה עלמה ביד עכו"ס. להחניף לו ולזנות עמו עד שיכריח את בעלה לגרשה: נימא אגב אונסיה. דסיקריקון גמר ומקני בעל הבית כיון דיהיב ליה זוזי ולא מפסיד מידי דהיינו תליוהו וזבין: מודה שמואל דהיכא דיהיב ליה זווי. זה הלוקח מן הסיקריקון כשחזר ולקח מבעל הבית יהב ליה זוזי לבעל הבית דאגב דמקבל זוזי גמר ומקני דהיינו תליוהו וזבין אבל בלא מעות לא גמר ומקני דהא רב הונא נמי תליוהו וזבין קאמר אבל תליוהו ויהיב לא הוי מתנה: ולרב ביבי דמסיים. לעיל [מו:] במילתיה דרב נחמן דאמר גזלן שהביא ראיה אין ראייתו ראיה ואין מעמידין שדה בידו ואוסיף רב ביבי אבל מעוח יש לו לגולו שנחן לנגול אלמא ס"ל לרב ביבי דאפי" נתן הגולן לנגול מעות לא קנה דתליוהו וזבין לא הוי זביני והוא הדין להך משנה דסיקריקון דאי נתן הסיקריקון או הלוקח ממנו לבעל הבית מעות דמי השדה לא קנה וקשיא לרב הונא: מימרא הוא. שהיה אומר משום אחרים ואינה לא משנה ולא ברייתא. ואי הוה אמר לה רב ביבי משמיה דנפשיה הוה מהדר גמרא גברא אגברא קרמית בחמיה:

לפני עכו״ם כיון שהעישוי על פי דייני ישראל לאו היינו לפני עכו״ם דלפני עכו״ם היינו כשהעישוי נעשה על פי דייני עכו״ם ש: דבר תורה אפילו בעבו"ם בשר. דכיון דבדין מעשים כאותן שכופין אותו להוליא דבישראל נמי אי שלא כדין מעשה פסול כדאמר שמואל בהמגרש (גיטין דף פח: ושם) וא"ת ומאי נפקא מינה אם תולה בעכו"ם ומפקעת עלמה מיד בעלה דכיון דבדין עבדה וגם חכמים היו כופין אותו להוליא וי"ל דגזרו כדין אטו שלא כדין וא"ת לההוא טעמא דמפרש בהמגרש דבעכו"ם פסול דבר תורה משום לפניהם ולא לפני עכו"ם ועכו"ם לאו בני עישוי נינהו תקשה ליה לרב הונא אמאי פסול נימא דאגב אונסיה גמר ומגרש וי"ל כיון שעל ידי כפיית עכו"ם נותנו הוי שלא כדין ושלא כדין הוי כמו מתנה כדפרישית לעיל וא"ת ואמאי מייתי הכא דרב משרשיא ההוא דהתם הוה ליה לאיתויי (ט) דהא אמר התם דהא דרב משרשיא בדותא היא וי"ל דלפי סברת המקשה דחשיב עכו"ם בני עישוי מתרך לו דפריך ליה בעכו"ם אמאי פסול ואי לאו דבני עישוי נינהו לא הוה פריך ולא מידי דהוי כמו מתנה^ד ולסברתו משני ליה כדרב משרשיא": הא איתשר עלה אשר רב לא שנו. תימה לרשב"א דמשמע דלא אמר רב הונא תליוהו וזבין זביניה זביני אלא בשטר אבל בלך חזק וקני לא וכיון דאגב אונסיה גמר ומקני מה לי האי ומה לי האי ועוד הקשה דקאמר ומודה שמואל היכא דיהיב זוזי משמע דלרב קני אפי' לא יהיב זוזי ואמאי והא תליוהו ויהיב לא הוי מתנה ומירץ דבהכי פליגי רב ושמואל דקסבר רב דאי לאו דיהיב זוזי לא הוה עביד שטר ושמואל סבר דמחמת אונס עביד שטר אבל אחריות לא היה מקבל כדאמר בהנזקין (שם דף נח.) עד שיכתוב לו אחריות נכסים: אמר רבא הדבתא תדיוהו וזבין וביניה וביני. לאו דוקא נקט תליוהו דאפילו בלא יסורין אלא מחמת אונס ממון כי ההוא מעשה דפרדיסא (לעיל דף מ:) הוו זביני ואם מסר מודעא לא הוו זביני דקיימא לן כרב הונא [דכתבינן] מודעא אזביני כדפירש הקונטרס " ודוקא מכר אבל מתנה תליוהו ויהיב לא הויא מתנה אפילו לא מסר מודעא אי דידעי עדים אונסיה והיכא דמסר מודעא אפי׳ לא ידעי אונסיה כתבינן' וכן בגיטין והיכא

בשלה